

מנין לרבות אף את העומר והקרב עמו
[הכבש שנקרב עם העומר], ושתי הלחם
והקרב עמהן [הם שני כבשים הנקרבים עם
שתי הלחם] שאינם נזכרים באותה פרשה
אלא בפרשת המועדות?

לפיכך תלמוד לומר "וידבר משה את מועדי
ה'", הכתוב קבע מועד לכולן, לומר שידחו
את השבת ואת הטומאה אף הקרבנות
הנזכרים שם, והיינו עומר ושתי הלחם
שעדיין לא ידענו שהם דוחים את השבת
ואת הטומאה.

ומכאן יש ללמוד, שלדעת רבי קצירת העומר
דוחה את השבת, שהרי:

למאי, לענין מה אמר רבי בכרייתא זו
שהעומר דוחה את השבת?

אילימא להקרבה בלבד הוא שאמר כן, אבל
קצירתו אינה דוחה את השבת, ומשום
שמלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת היא
לדעת רבי הסובר "נקצר ביום כשר", ולכן
אינה דוחה את השבת, וכאשר אמרת; כך אי
אפשר לומר, ומשום:

שהרי אף שתי הלחם אמר רבי בכרייתא זו
שהם דוחים את השבת, וכי שתי הלחם בני
הקרבה נינהו, עד שנאמר: שלענין הקרבה

ומקשינן עלה: אבל לקצירה — לא?!
והתניא:

רבי אומר: כתיב בפרשת המועדות [ויקרא
כג: לאחר שנתבאר שם מאמר הקב"ה
למשה לצוות את בני ישראל על המועדות]:

"וידבר משה את מועדי ה' אל בני ישראל",
ומה תלמוד לומר, והרי כבר ידענו שעשה
משה כאשר נצטווה, וציוה את בני ישראל על
המועדות?! אלא לכך נאמר, כדי ללמד על
קרבנות הנזכרים שם, שידחו את השבת:

לפי שלא למדנו — ללא פסוק זה — אלא
לתמיד ופסח שהם דוחים את השבת ומשום
שנאמר בהן "במועדו" (4) ומשמע: לא יעבור
זמנם בכל אופן, וללמד:

במועדו יביא את התמיד ואת הפסח ואפילו
בשבת, במועדו יביאם ואפילו בטומאה —

שאר קרבנות הצבור מנין שהם דוחים את
השבת ואת הטומאה —

תלמוד לומר: בפרשת מוספי המועדות:
"אלה תעשו לה' במועדיכם", ללמד:
שיבואו מוספי הציבור אפילו בשבת ואפילו
בטומאה —

מכח מה שמביאה הגמרא בהמשך הסוגיא
להוכיח בפשוטו בדעת רבי שקצירת העומר
דוחה את השבת, וכאשר כן היא דרך הגמרא.

4. "צו את בני ישראל ואמרת אליהם את
קרבנילחמי לאשי ריח ניחוחי תשמרו להקריב לי
במועדו. ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו
לה' כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עולה

שבת, מאותו טעם עצמו יש להוכיח שהוא סובר
קצירת עומר לא דוחה שבת, וכרבי עקיבא
שנחלק על רבי ישמעאל בדרשת "בחריש
ובקציר תשבוחת" ומפרשה לענין שביעית, וכפי
שהובא בהערה לעיל מדברי התוספות; ואם כן
לכאורה קשה מעיקרא מאי מקשה הגמרא?!
וביאור הגמרא לכאורה הוא, דמתחילה סברה
הגמרא בדעת רבי שקצירה דוחה את השבת,